

№ Φ 092.22/338

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αρ. 40279/14)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

7 Ιανουαρίου 2016

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να επέλθουν αλλαγές ως προς τη μορφή.

Στην υπόθεση Γεωργάκης κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα),
το οποίο συνεδρίασε σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση :

Ledi Bianku, *Πρόεδρο,*

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Armen Harutyunyan, *δικαστές,*

Και με τη σύμπραξη του André Wampach, ως *Αναπληρωτή Γραμματέα Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο στις 15 Δεκεμβρίου 2015,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή,:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή που άσκησε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ένας Έλληνας πολίτης, ο κ. Ανδρέας Γεωργάκης («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 21 Μαΐου 2014 αντίστοιχα δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).
2. Ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από τον κ. Ν. Αναγνωστόπουλο, δικηγόρο, μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιό της, τον κ. Μ. Απέσσο, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
3. Στις 14 Νοεμβρίου 2014, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ**A. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης**

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1946 και είναι κάτοικος Πρέβεζας.
5. Οι Νόμοι υπ' αρ. 2838/2000 και 3016/2002 προέβλεπαν αύξηση των μισθών των αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων, της Ελληνικής Αστυνομίας, της Λιμενοφυλακής και του Πυροσβεστικού Σώματος.

6. Στις 2 Ιουλίου 2002, ο προσφεύγων, συνταξιούχος του στρατού, προσέφυγε στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους με αίτημα την αναπροσαρμογή του ποσού της σύνταξής του σύμφωνα με τις διατάξεις των νόμων αυτών.
7. Στις 17 Δεκεμβρίου 2002, το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους απέρριψε το αίτημά του.
8. Στις 16 Φεβρουαρίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε ένσταση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους.
9. Θεωρώντας ότι η αίτησή του απορρίφθηκε σιωπηρά μετά την παρέλευση προθεσμίας τριών μηνών χωρίς απάντηση της διοίκησης, ο προσφεύγων προσέφυγε στις 7 Ιουλίου 2004, το Ελεγκτικό Συνέδριο με προσφυγή κατά της σιωπηρής απόρριψης της αίτησής του.
10. Εντωμεταξύ, σε αδιευκρίνιστη ημερομηνία του 2005 η Επιτροπή Ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος με ημερομηνία 16 Φεβρουαρίου 2004 (απόφαση αρ. 1839/2005).
11. Στις 16 Ιανουαρίου 2009, το Ελεγκτικό Συνέδριο δικάωσε τον προσφεύγοντα (απόφαση αρ. 121/2009).
12. Στις 6 Απριλίου 2010, το Δημόσιο άσκησε αναίρεση ενώπιον της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου κατά της απόφασης αρ. 121/2009.
13. Στις 5 Ιουλίου 2013, η Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου απέρριψε την αναίρεση (απόφαση αρ. 3166/2013). Η απόφαση κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 6 Δεκεμβρίου 2013.

B. Το οικείο εθνικό δίκαιο

14. Ο νόμος 4239/2014 περί «Δίκαιης ικανοποίηση λόγω υπέρβασης της εύλογης διάρκειας της δίκης, στα πολιτικά και ποινικά δικαστήρια και στο Ελεγκτικό Συνέδριο και άλλες διατάξεις» τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Θεσπίζει, μεταξύ άλλων, μια νέα αποζημιωτική προσφυγή που προβλέπει την επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης λόγω της αδικαιολόγητης παράτασης της διάρκειας μιας διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Το άρθρο 3§1 ορίζει τα εξής:

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας εντός προθεσμίας έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου που εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της. (...)».

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. Η ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘ'ΗΣ Η ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΠΕΡΙ ΔΙΑΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΝΑΚΙΟ ΚΑΤ' ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 37 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

15. Στις 9 Μαρτίου 2015, η Κυβέρνηση υπέβαλε μονομερή δήλωση και κάλεσε το Δικαστήριο να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο κατ' εφαρμογή του άρθρου 37 της Σύμβασης.

16. Ο προσφεύγων ανέφερε ότι δεν τον ικανοποιούσαν οι όροι της μονομερούς δήλωσης, διαφωνώντας με το ποσό της αποζημίωσης που πρότεινε η Κυβέρνηση.

17. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, μπορεί να ενδείκνυται η διαγραφή μιας προσφυγής από το πινάκιο δυνάμει του άρθρου 37 §1(γ) της Σύμβασης βάσει μονομερούς δήλωσης της καθ'ης η προσφυγή κυβέρνησης ακόμη και αν ο προσφεύγων επιθυμεί την συνέχιση της εκδίκασης της υπόθεσης. Εντούτοις, οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υπόθεσης είναι αυτές που θα καθορίσουν εάν μια μονομερής δήλωση προσφέρει επαρκή βάση για να συμπεράνει το Δικαστήριο ότι η τήρηση των δικαιωμάτων του ανθρώπου που προστατεύονται από τη Σύμβαση δεν απαιτεί τη συνέχιση της εκδίκασης της υπόθεσης (βλ. *Tahsin Acar κατά Τουρκίας* [GC], αρ. 26307/95, §75, CEDH 2004-III, *Melnic κατά Δημοκρατίας του Μόλδοβα*, αρ. 6923/03, § 22, 14 Νοεμβρίου 2006).

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι μια απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παραβίαση συνεπάγεται για το καθ'ου η προσφυγή Κράτος την νομική υποχρέωση να θέσει τέλος στην παραβίαση και να εξαλείψει τις συνέπειες αυτής έτσι ώστε να αποκατασταθεί κατά το δυνατόν η προηγούμενη της παραβίασης κατάσταση (*Τέως Βασιλιάς της Ελλάδας και άλλοι κατά Ελλάδα* [GC] (δίκαιη ικανοποίηση), αρ. 25701/94, § 72, 28 Νοεμβρίου 2002). Το Δικαστήριο αποφάσισε ότι πρέπει να υιοθετήσει την ίδια προσέγγιση όταν μια Κυβέρνηση επιδιώκει τη διαγραφή από το

πινάκιο προσφυγής μέσω μονομερούς δήλωσης (*Deceen κατά Δημοκρατίας του Μόλδοβα* (αρ. 2), αρ. 7365/05, § 18, 24 Φεβρουαρίου 2009).

19. Το Δικαστήριο εξέτασε τους όρους της μονομερούς δήλωσης της Κυβέρνησης. Υπό το πρίσμα των ιδιαίτερων πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης και ειδικότερα εξαιτίας του ότι το ποσό της προσφερθείσας αποζημίωσης είναι σε σημαντικό βαθμό κατώτερο των ποσών που επιδικάζονται σε παρόμοιες υποθέσεις, θεωρεί ότι η δήλωση δεν αποτελεί επαρκή βάση για να κρίνει ότι δεν δικαιολογείται η εξακολούθηση της εξέτασης της υπόθεσης.

20. Εν κατακλείδι, απορρίπτει το αίτημα της Κυβέρνησης σχετικά με τη διαγραφή της προσφυγής από το πινάκιο δυνάμει του άρθρου 37 § 1 γ) της Σύμβασης και κατά συνέπεια θα εξετάσει το παραδεκτό και την ουσία της υπόθεσης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως προβλέπεται από το άρθρο 6§1 της Σύμβασης το οποίο ορίζει τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθῇ (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου, (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, (...)».

A. Επί του παραδεκτού

22. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35§3(α) της Σύμβασης. Επισημαίνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Συνεπώς πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. *Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη*

23. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι πριν προσφύγει στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους. Η προσφυγή αυτή ήταν απαραίτητη ενέργεια για να είναι

δυνατόν να προσφύγει στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Συναφώς, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, όταν δυνάμει εθνικής νομοθεσίας, κάποιος προσφεύγων πρέπει να εξαντλήσει μια προηγούμενη διοικητική διαδικασία πριν προσφύγει σε δικαστήριο, η ενώπιον του διοικητικού οργάνου διαδικασία πρέπει να συνυπολογιστεί στην διάρκεια της αστικής διαδικασίας για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 6 (βλ. ομοίως *Πασχαλίδης και λοιποί κατά Ελλάδα*, 19 Μαρτίου 1997, §33, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-II, και *Ιχτιγιάρογλου κατά Ελλάδα*, αρ. 12045/06, §38, 19 Ιουνίου 2008). Ως εκ τούτου, η ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων άσκησε την εν λόγω προσφυγή (ένσταση) πρέπει να θεωρηθεί ως η αρχή της διαδικασίας.

24. Στην υπό κρίση υπόθεση, η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 16 Φεβρουαρίου 2004, με την ένσταση που άσκησε που προσφεύγων και έληξε στις 5 Ιουλίου 2013, ημερομηνία κατά την οποία δημοσιεύθηκε η απόφαση αρ. 3166/2013 της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Επομένως, διήρκεσε εννέα έτη και πέντε μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Λογική διάρκεια της διαδικασίας

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο λογικός χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας κρίνεται σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης και με βάση κριτήρια που έχει θεσπίσει η νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά των προσφευγόντων και αυτή των αρμοδίων αρχών καθώς και τη σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων *Μαυρεδάκη κατά Ελλάδα*, [GC], αρ. 10966/10, 24 Οκτωβρίου 2013).

26. Το Δικαστήριο έχει εξετάσει επανειλημμένως υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με αυτά της υπό κρίση υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Μαυρεδάκη*).

27. Επισημαίνει ότι η παρούσα υπόθεση δεν παρουσίαζε καμία δυσκολία. Πολύ περισσότερο δε, το Δικαστήριο δεν εντοπίζει κανένα στοιχείο ικανό να εγείρει την ευθύνη των προσφευγόντων ως προς την παράταση της διάρκειας των διαδικασιών. Λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην υπό

κρίση υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δεν πληροί την προϋπόθεση της «λογικής προθεσμίας».

28. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6§1.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για το ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει πραγματική προσφυγή για να παραπονεθεί κάποιος για την υπερβολική διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης το οποίο ορίζει τα εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του.»

A. Επί του παραδεκτού

30. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η εν λόγω αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35§3(α) της Σύμβασης. Επισημαίνει επίσης ότι η εν λόγω αιτίαση δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

31. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μια πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου η οποία επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονεθεί για παραβίαση της υποχρέωσης, που θεσπίζεται από το άρθρο 6§1, σύμφωνα με την οποία οι υποθέσεις πρέπει να εκδικάζονται εντός λογικής προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά Πολωνίας*, [GC], αρ. 30210/96, §156 CEDH 2000-XI).

32. Επίσης, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους μια πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για τη διάρκεια μιας διαδικασίας (βλ. *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί κατά Ελλάδας*, αρ. 50973/08, §34, 21 Δεκεμβρίου 2010, και *Γλόκαντζη κατά Ελλάδας*, αρ. 40150/09, §54, 30 Οκτωβρίου 2012 και τις σχετικές παραπομπές).

33. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι στις 20 Φεβρουαρίου 2014 τέθηκε σε ισχύ ο νόμος 4239/2014 περί δίκαιης ικανοποίηση λόγω υπέρβασης της εύλογης διάρκειας της δίκης, στα πολιτικά και ποινικά δικαστήρια και στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Δυνάμει του προαναφερθέντος νόμου, θεσπίστηκε μια νέα προσφυγή που επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να παραπονεθούν για τη διάρκεια κάθε βαθμού δικαιοδοσίας μιας διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης (βλ. ανωτέρω παράγραφο 14). Εντούτοις, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο νόμος αυτός δεν έχει αναδρομική ισχύ. Συνεπώς, δεν προβλέπει τέτοια προσφυγή για τις υποθέσεις που ολοκληρώθηκαν έξι μήνες πριν την έναρξη ισχύος του. Συνεπώς, ο προσφεύγων δεν μπορούσε να ασκήσει την εν λόγω προσφυγή.

34. Στην υπό κρίση υπόθεση, η απόφαση αρ. 3166/2013 της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου δημοσιεύθηκε στις 5 Ιουλίου 2013, ήτοι πάνω από έξι μήνες πριν από την έναρξη ισχύος του Νόμου 4239/2014. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο προσφεύγων δεν μπορούσε να ασκήσει την εν λόγω προσφυγή. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω του ότι, κατά την εποχή των πραγματικών περιστατικών, δεν υπήρχε στο εθνικό δίκαιο προσφυγή που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να πετύχει την κύρωση του δικαιώματός του να εκδικαστεί η υπόθεσή του εντός λογικής προθεσμίας, κατά την έννοια του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

35. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

36. Ο προσφεύγων ζητεί το ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων ευρώ (15.000 €) για ηθική βλάβη. Ζητεί επίσης χίλια ευρώ (1.000 €) για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου, καθώς και χίλια ευρώ (1.000 €) για έξοδα και δικαστική

δαπάνη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Ο προσφεύγων δεν υποβάλει κανένα σχετικό δικαιολογητικό.

37. Η Κυβέρνηση δεν έλαβε θέση ως προς το θέμα αυτό.

38. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα τρεις χιλιάδες εννιακόσια ευρώ (3.900 €) για ηθική βλάβη συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

39. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των διαπιστωθεισών παραβιάσεων και των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης που ζητούνται για την ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων διαδικασία και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Όσον αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων για τις ανάγκες της εκπροσώπησής του ενώπιον του Δικαστηρίου, λόγω του ότι δεν προσκομίστηκε κανένα έγκυρο δικαιολογητικό από την πλευρά του προσφεύγοντος και λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας του, το Δικαστήριο απορρίπτει το σχετικό αίτημα.

40. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Απορρίπτει* τη μονομερή δήλωση της Κυβέρνησης και το αίτημά της περί διαγραφής της προσφυγής από το πινάκιο,
2. *Κηρύσσει* παραδεκτή την προσφυγή,
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 6 §1 και 13 της Σύμβασης,
4. *Αποφαίνεται*
 - α) ότι το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, τρεις χιλιάδες εννιακόσια ευρώ (3.900 €), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος για ηθική βλάβη,
 - β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό

№ Φ 092.22/338

διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσυζητημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης ως προς τα περαιτέρω.

Συντάχτηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 7 Ιανουαρίου 2016, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach

Ledi Bianku

Αν. Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα